

CAPITOLUL doi

— Acesta este caloriferul, zise Mătușa Josephine, arătând spre el cu un deget osos și palid. Vă rog să nu-l atingeți sub nicio formă. S-ar putea să vă fie frig sub acoperișul meu. Nu dau niciodată drumul la calorifer, pentru că mi-e frică să nu explodeze, așa că serile sunt cam răcoroase aici.

Violet și Klaus schimbă în treacăt o privire, iar Sunny se uită la amândoi. Mătușa Josephine le făcea turul noului lor cămin și, până acum, impresia celor trei era că mătușa se

temea de toate obiectele din casă: de la covorașul din fața ușii – de care, le explicase ea, puteai să te împiedici și să-ți frângi gâtul – la canapeaua din salon, care, în opinia ei, se putea răsturna oricând, strivindu-și ocupanții.

— Acesta este telefonul, le spuse arătând spre aparat. Trebuie folosit numai în situații de urgență, deoarece există pericolul de electrocutare.

— De fapt, zise Klaus, am citit destul de multe despre electricitate. Sunt convins că telefonul nu reprezintă niciun pericol.

Măinile mătușii zburară brusc spre părul ei ca neaua, de parcă tocmai îi sărise ceva pe cap.

— Nu poți să crezi tot ce citești, îi atrase ea atenția.

— Am construit un telefon de la zero, interveni Violet. Dacă nu ai nimic împotriva, pot să-l desfac în bucăți, ca să vezi cum funcționează. Asta ar putea să te mai liniștească.

— Nu cred, răspunse Mătușa Josephine încruntându-se.

— Delmo! se oferi Sunny, vrând probabil să spună: „Dacă vrei, o să-l mușc ca să-ți arăt că e inofensiv.“

— Delmo? repetă mătușa, aplecându-se să culeagă o boabă de linte de pe covorul cu motive florale, cam tocit de vreme. Cum adică „delmo“? Mă consider o specialistă în limba engleză și totuși nu am nici cea mai vagă idee ce înseamnă cuvântul „delmo“. Vorbește cumva într-o limbă străină?

— Mi-e teamă că surioara mea încă nu poate să vorbească fluent, o lămuri Klaus, ridicând-o pe Sunny în brațe. Vorbește mai mult în limba bebelușilor.

— Grun! țipă Sunny, adică: „Nu sunt de acord cu denumirea «limba bebelușilor»!“

— Ei bine, va trebui s-o învăț să vorbească o engleză curată, preciză mătușa pe un ton bățos. De fapt, am impresia că nici vouă nu v-ar strica o recapitulare a gramaticii. Gramatica e bucuria supremă în viață, nu vi se pare?

Cei trei frați se uitară unul la altul. Violet ar fi zis că invențiile sunt bucuria supremă în viață, Klaus era de părere că lectura, iar Sunny, desigur, nu avea altă plăcere mai mare decât să muște din diverse lucruri. Copiii Baudelaire se gândeau la gramatică – regulile acelea interminabile despre cum se scrie și se vorbește corect în limba ta – așa cum se gândeau la pâinea cu banane: e bună, dar nu e cazul să ne entuziasmăm. Totuși, ar fi fost urât din partea lor dacă ar fi contrazis-o pe Mătușa Josephine.

— Ba da, zise Violet, în cele din urmă. Gramatica e o veche pasiune de-a noastră.

Mătușa Josephine dădu aprobator din cap și le adresă fraților un mic zâmbet.

— Atunci am să vă conduc în camera voastră și vom relua turul după cină. Când deschideți ușa asta, apăsați pe lemnul de acolo. Să nu folosiți niciodată clanța. Mă tem să nu se spargă într-un milion de bucăți și să-mi sară vreuna în ochi.

În minte le încolți îndoiala că vor avea vreodată voie să se atingă de vreun obiect din casă, dar îi zâmbiră totuși mătușii, apăsară lemnul și deschiseră ușa care da spre o încăpere spațioasă și bine luminată, cu pereți albi și un covor albastru, simplu. Înăuntru se aflau două paturi măricele și un leagăn măricel, evident pentru Sunny, fiecare acoperit cu o cuvertură albastră, simplă. La picioarele fiecărui pat era câte un cufăr încăpător, unde să-și țină lucrurile. În capătul îndepărtat al camerei se găsea un dulap mare, în care încăpeau hainele tuturor, și o grămadă măricică de cutii de conserve, a cărei menire le scăpa.

— Regret că trebuie să împărțiți camera, le spusese Mătușa Josephine, dar casa nu e foarte mare. Am încercat să vă pun la dispoziție toate cele necesare și sper din suflet că vă veți simți bine.

— Cu siguranță, zise Violet, cărându-și valiza înăuntru. Îți mulțumim foarte mult, Mătușă Josephine.

— În fiecare cufăr se găsește câte un cadou.

Cadouri? Frații nu mai primiseră cadouri de multă, multă vreme. Zâmbind, Mătușa Josephine se apropie de primul cufăr și-l deschise.

— Pentru Violet, o păpușă nouă și foarte drăguță, cu o mulțime de ținute în care poate fi schimbată, spuse mătușa și scoase o păpușă de plastic cu guriță minusculă și ochi mari, ficși. Nu-i așa că-i adorabilă? O cheamă Penny Perfecta.

— Vai, mulțumesc, zise Violet, deși, la paisprezece ani, era prea mare să se mai joace cu păpușile, care oricum nu-i plăcuseră niciodată în mod deosebit.

Forțându-se să zâmbească, o luă pe Penny Perfecta din mâinile Mătușii Josephine și-o mângâie pe căpșorul de plastic.

— Iar pentru Klaus, un set de trenulețe, continuă mătușa, deschizând al doilea cufăr și scoțând din el un vagonaș. Poți să întinzi șinele în colțul acela gol.

— Ce distractiv, spuse Klaus, străduindu-se să pară entuziasmat.

Nu-i plăcuseră niciodată trenulețele, fiindcă trebuia să muncești mult ca să le assemblezi, iar când în sfârșit terminai nu te alegeai decât cu niște chestii care se învârteau în cerc, la infinit.

— Iar pentru micuța Sunny, încheie mătușa, deschizând cel mai mic dintre cutii, aflat la picioarele leagănului, am o zornăitoare. Uite, Sunny, scoate niște sunete.

Sunny îi zâmbi, arătându-i cei patru dinți ascuțiți, dar frații ei știau cât de mult disprețuia ea zornăitoarele și zgomotele enervante pe care le scot când le scuturi. Promise o zornăitoare, mai demult, acesta fiind singurul lucru pe care nu regreta că-l pierduse în marele incendiu ce mistuise casa familiei Baudelaire.

— Ești foarte generoasă cu noi, îi spuse Violet mătușii, buna-creștere împiedicând-o să adauge că niciunul dintre lucrurile primite nu era tocmai pe placul lor.

— Ei, mă bucur că sunteți aici. Ador gramatica. Abia aștept să pot împărtăși această dragoste

unor copii așa de drăguți ca voi. Vă las câteva minute să despachetați, apoi mergem cu toții la cină. Pe curând.

— Mătușă Josephine, o opri Klaus. Pentru ce sunt cutiile astea de conserve?

— Conservele? Pentru hoți, firește, zise ea, aranjându-și cocul din vârful capului. Probabil că și voi vă temeți de spărgători, ca și mine. Așezați noapte de noapte cutiile în dreptul ușii, iar când vor intra, hoții se vor împiedica de ele și vă vor trezi.

— Și atunci ce facem singuri în cameră cu un hoț furios? întrebă Violet. Aș prefera să dorm până pleacă.

Mătușă Josephine făcu ochii mari de spaimă.

— Hoți furioși? repetă ea. *Hoți furioși?* De ce pomenești de *hoți furioși*? Încerci să ne sperii și mai tare?

— Sigur că nu, se bâlbâi Violet, dar nu-i atrase atenția că ea deschisese, de fapt, subiectul. Scuze. N-am vrut să vă înspăimânt.

— Ei, atunci să uităm de asta, spuse mătușa, aruncând priviri neliniștite în direcția conserve-
lor, de parcă chiar în clipa aceea s-ar fi împiedicat
un hoț de ele. Ne vedem peste câteva minute.

Noul lor tutore închise ușa, iar orfanii Baudelaire mai întâi ascultară pașii care se îndepărtau
lipăind pe coridor și abia apoi vorbiră.

— Poate să ia Sunny păpușa, zise Violet, întin-
zându-i-o pe Penny Perfecta. Cred că e dintr-un
plastic numai bun de mușcat.

— Iar tu poți să iei trenulețele, îi spuse Klaus
surorii mai mari. Poate dezassemblezi motoarele
și inventezi ceva din ele.

— Dar asta înseamnă că tu te alegi doar c-o
zornăitoare. Nu-i corect, protestă ea.

— Scu! țipă Sunny, vrând probabil să spună:
„De la o vreme, numai de nedreptăți avem parte.“

Frații Baudelaire se priviră cu zâmbete amare.
Sunny nu greșea deloc. Era nedrept că le muri-
seră părinții. Era nedrept să fie urmăriți pretu-
tindenii de maleficul și dezgustătorul Conte Olaf,

care nu voia decât să le fure averea. Era nedrept că fuseseră obligați să se mute de la o rudă la alta, în fiecare dintre noile case petrecându-se lucruri înfiorătoare. Parcă ar fi călătorit cu un autobuz de coșmar, care nu oprea decât în stații cu nedreptăți și tristeți. Și, firește, era nedrept ca, în noul lor cămin, Klaus să nu aibă altă jucărie decât o amărâtă de zornăitoare.

— E limpede că Mătușa Josephine a muncit din greu să ne aranjeze camera, spuse Violet cu tristețe. Pare un om cu suflet bun. N-ar trebui să ne plângem, nici măcar între noi.

— Ai dreptate, o aprobă Klaus, luând zornăitoarea și scuturând-o un pic, fără prea multă trageră de inimă. N-ar trebui să ne plângem.

— Twiii! țipă Sunny, vrând probabil să spună: „Amândoi aveți dreptate. N-ar trebui să ne plângem.“

Klaus se apropie de fereastră și privi peisajul tot mai întunecat. Soarele apunea deja în adâncurile de cerneală ale Lacului Lăcrimos și se stărnise

un vânt rece, vestind căderea nopții. Chiar și din dosul geamului, Klaus simți o mică înfiorare.

— Eu aș vrea totuși să mă plâng, zise el.

— Supa e-n farfurii! le strigă mătușa din bucătărie. Vă rog să poftiți la masă!

Violet îl apucă de umăr și-l strânse ușor, încurajator, apoi fără un cuvânt cei trei frați Baudelaire traversară holul și intrară în sufragerie. Mătușa Josephine pusese masa pentru patru persoane, adăugând o pernă mare pentru Sunny și-o grămadă de conserve într-un colț al încăperii, în cazul în care hoții ar fi vrut să-i lase fără cină.

— Firește că, în mod normal, zise ea, ar fi trebuit să spun că masa e gata. Totuși, în cazul nostru chiar am făcut supă.

— A, ce bine, spuse Violet. Nimic nu se compară cu o supă fierbinte într-o seară friguroasă.

— De fapt, nu e deloc fierbinte. Nu gătesc mâncăruri fierbinți, pentru că mi-e frică să aprind aragazul. Dacă explodează? Am făcut supă rece de castraveți.

